

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobkyně: **H. Š.**, bytem P., zast. JUDr. Květoslavou Štorkánovou, advokátkou v Praze 1, Pohořelec 110/26, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, Praha 7, Pplk. Sochora 27, o přezkum rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 28. 2. 2014 č.j. UOOU-06895/13-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 28. 2. 2014 č.j. UOOU-06895/13-21 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně jako fyzické podnikající osoby směřující proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 4. 12. 2013 č.j. UOOU-06895/13-6 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo shledáno, že se žalobkyně dopustila porušení povinnosti uložené ustanovením § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně osobních údajů*“) a nepřijala taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů, čímž spáchala správní delikt podle ust. § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů, za což jí byla uložena pokuta ve výši 60 000,- Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

Na prvním místě (*první žalobní bod*) žalobkyně namítá, že vytýkané jednání bylo pouze nedopatřením, kdy se zaměstnanec žalobkyně nezachoval v souladu s jejími pokyny a předmětné dokumenty namísto skartace omylem vyhodil do odpadu.

Dále (*druhý žalobní bod*) žalobkyně zdůrazňuje, že se v daném případě nejednalo o zdravotnickou dokumentaci, ale pouze o pomocný materiál pro účtování výkonů ordinace žalobkyně zdravotním pojišťovnám, na který se nevztahuje vyhláška č. 98/2012 Sb., o zdravotnické dokumentaci. Diagnózy pacientů byly na těchto materiálech uvedeny pouze v kódech, jež jsou veřejnosti nepřístupné. V této souvislosti žalobkyně připomíná, že v její ordinaci se neléčí venerické choroby.

V neposlední řadě (*třetí žalobní bod*) žalobkyně uvádí, že se věnuje lékařské praxi prakticky celý život, tedy kolem 50 let, a že takovéto selhání je u ní prvním a skutečně ojedinělým případem, navíc zaviněné jejím zaměstnancem a nikoli jí samotnou. Nebezpečnost jejího jednání je tak zcela minimální, a to i ve srovnání s případy, kdy ochrana soukromí druhých subjektů byla porušena úmyslně za účelem značného poškození osob, jejichž údaje jsou zveřejňovány, přičemž za tato jednání žalovaný v minulosti uložil nižší pokuty. Uložená pokuta je podle žalobkyně zcela nepřiměřená všem okolnostem případu. Žalobkyně proto navrhuje zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak i prvostupňového rozhodnutí.

Žalovaný úřad ve vyjádření k žalobě poukazuje předně (*první žalobní bod*) na to, že již prvostupňové rozhodnutí konstatovalo, že žalobkyně neprokázala a nepředložila konkrétní opatření k zabezpečení osobních údajů ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, která by přijala před ztrátou předmětných tiskopisů, jež byly vloženy do pytle na odpadky, ačkoli měly být zničeny. Ke zpřísnění příkazu vůči svému zaměstnanci přistoupila až po zjištění, že došlo k předmětnému omylu.

K *druhému žalobnímu bodu* žalovaný úřad připomíná, že v napadeném či prvostupňovém rozhodnutí nikde netvrdil, že se v případě nalezených dokumentů jedná o zdravotnickou dokumentaci. Rozhodná je v daném případě skutečnost, že tyto dokumenty obsahovaly osobní údaje vypovídající o zdravotním stavu, tedy osobní údaje citlivé ve smyslu ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů. Těmto údajům je pak zákonem věnována vyšší ochrana. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by kódy diagnóz byly zcela nepřístupné, neboť jsou veřejně dostupné na řadě internetových stránek. Seznamy zdravotních výkonů, včetně uvedení významu jednotlivých kódů obsahuje i vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 134/1998 Sb., kterou se vydává seznam zdravotních výkonů s bodovými hodnotami, ve znění pozdějších předpisů.

K námitce týkající se nepřiměřenosti uložené sankce (*třetí žalobní bod*) žalovaný uvádí, že sankce byla stanovena s přihlédnutím k celkovému počtu dotčených osob a ke skutečnosti, že se jednalo o rodná čísla a údaje o zdravotním stavu, které jsou citlivými osobními údaji podle zákona o ochraně osobních údajů, i když v daném případě byly v kódované podobě. Jako k polehčující okolnosti přihlédl žalovaný ke krátké době vystavení rizika možného zneužití osobních údajů. Žalovaný nepovažuje uloženou sankci za nepřiměřeně vysokou, neboť byla uložena při dolní hranici zákonné sazby. odkazuje-li žalobkyně na jiné publikované případy správních deliktů, žalovaný má za to, že nelze souhlasit s názorem žalobkyně, že samotné projednání naplnilo výchovný preventivní účinek a že každý případ je nezbytné posuzovat jednotlivě s ohledem na konkrétní porušení a s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem a nelze je mechanicky srovnávat s informacemi o dalších

rozhodnutích žalovaného, navíc ne vždy zcela přesně interpretovanými. Žalovaný proto navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Při jednání před soudem setrvali účastníci řízení na svých dosud podaných argumentech. Žalobkyně (resp. její zástupkyně) zdůraznila, že neporušila předpisy o zdravotnické dokumentaci a obecně (nikoli adresně) uvedla příklady pro srovnání s projednávaným případem. Kromě návrhu na zrušení napadených rozhodnutí navrhla případnou moderaci správní sankce. Žalovaný připomněl, že nikdy nehovořil o zdravotnické dokumentaci a že ve smyslu ust. § 13 může jít i o jednorázové porušení povinnosti. Postup úřadu v těchto věcech je podle žalovaného individuální, žalovaný zkoumal majetkové poměry žalobkyně, takže uložená pokuta je přiměřená.

Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s.ř.s.*“), a vyšel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů jsou správce a zpracovatel povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.

Podle ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů se pro účely tohoto zákona rozumí citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů.

Podle ust. § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů se právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů nepřijme nebo neprovede opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů (odkaz na § 13).

Podle ust. § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů se za správní delikt podle § 45 odst. 1 cit. zákona uloží pokuta do výše 5 000 000 Kč.

Podle ust. § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů se při rozhodování o výši pokuty přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.

Podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. může soud, nejsou-li důvody pro zrušení správního rozhodnutí podle odstavce 1 cit. ustanovení, upustit od trestu za správní delikt, který byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Nejdříve se městský soud zabýval námitkou *prvního žalobního bodu*, tedy, že žalobkyně neporušila povinnosti podle ust. § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, neboť přijala patřičná opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému přístupu k osobním údajům. V této souvislosti je potřebné připomenout, že městský soud nemá důvod se odchýlit od právního závěru, který přijal jiný senát tohoto soudu v rozsudku ze dne 26. 5. 2014 č.j. 11 A 107/2013-28, totiž že *účelem povinnosti podle ustanovení § 13 odstavec 1 zákona č. 101/2000 Sb. není primárně to, aby správce osobních údajů přijal formálně bezpečnostní předpisy, ale zajištění toho, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům, a tím naplnění práva subjektu údajů na ochranu jeho soukromí*. Především je třeba vycházet z konstrukce předmětného správního deliktu, jehož skutková podstata je založena na objektivní odpovědnosti. V posuzovaném případě žalobkyně tvrdí, že vydala příkaz k zamezení neoprávněného přístupu k osobním údajům pacientů, avšak zároveň nijak neprokázala, že by tento příkaz jakýmkoli způsobem vymáhala, resp. kontrolovala jeho dodržování. Jeho dodržování tvrdí až v době poté, kdy k závadnému jednání došlo. Žalobkyně tak nesplnila povinnosti uložené ustanovením § 13 odst. 1 zákona o osobních údajích, neboť opatření, která přijala, zároveň nevymáhala, tudíž nezajistila, aby nedošlo k neoprávněnému přístupu k osobním údajům tím, že dokumenty o nich se dostaly do odpadu. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že to nebyla přímo žalobkyně, kdo neoprávněný přístup k osobním údajům umožnil, nýbrž její zaměstnanec, neboť to byla právě žalobkyně, kdo měl povinnost zajistit, aby takováto situace nenastala. První žalobní námitka tak není důvodná.

Ani námitku *druhého žalobního bodu*, že předmětné dokumenty nejsou zdravotnickou dokumentací, neshledal městský soud důvodnou. Předně je nutno uvést, že ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů nepovažuje za citlivý údaj (jen) zdravotnickou dokumentaci, avšak jakýkoli údaj vypovídající o zdravotním stavu daného subjektu. Diagnóza příslušného pacienta je nepochybně údajem o jeho zdravotním stavu. Předmětem sankcionování nikdy nebylo žalobkyní opakované nedotčení zdravotnické dokumentace, nýbrž dokumentů, které obsahovaly citlivé údaje (dokumenty nazvanými jako „Denní pracovní záznam výkonů a ZUM“). Tyto dokumenty obsahují mimo jiné i diagnózy jmenovitě určených pacientů. Diagnóza je na těchto dokumentech zaznamenána pomocí kódů zdravotních diagnóz. Přestože se žalobkyně brání, že tyto kódy nejsou veřejně přístupné, není pravdou, že by se laická veřejnost nemohla dostat ke kódům diagnóz, neboť jsou dohledatelné na internetu. S ohledem na poměrně snadnou dohledatelnost diagnóz z jejich kódů městský soud dospěl k závěru, že předmětné dokumenty obsahují citlivé údaje ve smyslu ust. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, a sice údaje o zdravotním stavu.

Závěrem se městský soud zabýval námitkou obsaženou ve *třetím žalobním bodě*, tzn. otázkou, zda uložená pokuta je či není přiměřená a zda lze v daném případě postupovat cestou moderace podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s.

Ze správního spisu, jakož i z napadeného a prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že pokuta byla žalobkyni uložena ve výši 60 000,- Kč, tzn. ve výši 1,2 % zákonného rozpětí pro uložení sankce, jehož horní hranice činí až 5 000 000,- Kč. Žalobkyni tak byla uložena pokuta při samotné spodní hranici zákonné sazby. Z přezkumného řízení přesvědčivě vyplynulo, že se žalobkyně dopustila závažného porušení povinnosti uložené ustanovením § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů spočívající v manipulaci s citlivými údaji týkajícími se více 1207 osob. Správní orgány obou stupňů prověřily a posoudily předmětný případ všestranně a přesvědčivě dovodily a zdůvodnily důvodnost uložené pokuty i její výši. Přihlédly přitom i k tzv. liberačním důvodům zmíněným v ust. § 46 zákona o ochraně osobních údajů a zabývaly se i přiměřeností pokuty ve vztahu k výdělkovým poměrům žalobkyně. S ohledem

na tyto zjištěné skutečnosti městský soud dospěl k závěru, že pokuta nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, a proto nejsou dány podmínky pro její snížení nebo upuštění od ní.

V této souvislosti soud podotýká, že neurčitá a nekonkrétní připomínka příkladů pokut uložených žalovaným úřadem v jiných správních řízeních není pro posouzení daného případu relevantní. Je pravdou, že správní úřad má v souladu s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, povinnost dbát, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly, avšak případy, jež žalobkyně uvádí jen zcela obecně a neadresně, nejsou skutkově ani právně stejné a ani obdobné. Názor žalobkyně, že porušení povinností podle zákona o ochraně osobních údajů v případech, které popsala, je závažnější než porušení povinností v jejím případě, a že by proto v jejím případě měla být uložena pokuta nižší než pokuta uložená za tato jednání, je pouze jejím subjektivním názorem, který není pro správní orgán závazný a není tedy při rozhodování o výši uložené pokuty relevantní.

Z výše uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a žalovanému, který měl v řízení úspěch, procesní náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. června 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu